

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αριθ. 37806/02
που κατατέθηκε από τον È È È È È

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 20 Ιανουαρίου 2005 σε συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. ΤΥΛΚΕΝΣ,

Κύριο Ρ. ΛΟΡΕΝΖΕΝ,

Κυρία Ν. ΒΑΖΙĆ,

Κυρία S. ΒΟΤΟΥΧΑΡΟΒΑ,

Κύριο Α. ΚΟΒΛΕΡ, *δικαστές,*

και τον κύριο S. ΝΙΕΛΣΕΝ, *γραμματέα τμήματος.*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε στις 11 Οκτωβρίου 2002,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από τον προσφεύγοντα συνεταιρισμό,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την πιο κάτω απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, È È È È È

είναι ένας οικοδομικός συνεταιρισμός που συστάθηκε το 1965 και εδρεύει στην Αθήνα. Περιλαμβάνει 750 μέλη. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Ι. Σταμούλη, δικηγόρο του Συλλόγου της Αθήνας. Η καθής Κυβέρνηση εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως εκτίθενται από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

Με συμβολαιογραφική απόφαση της 16 Δεκεμβρίου 1970, ο προσφεύγων συνεταιρισμός προέβη στην αγορά ενός οικοπέδου συνολικής έκτασης 503.000 τετραγωνικών μέτρων, το οποίο βρίσκεται στην Αττική (στη θέση «Ντράφι»), με σκοπό να ανεγείρει έναν οικισμό για να στεγάσει τα μέλη του. Πριν να προβεί στην αγορά αυτή, ο προσφεύγων συνεταιρισμός είχε λάβει την άδεια των Υπουργών Δημοσίων Έργων και Κοινωνικών Υπηρεσιών.

Στη συνέχεια, ο προσφεύγων συνεταιρισμός ανέλαβε πολλές πρωτοβουλίες προκειμένου να επιτύχει την ένταξη του οικοπέδου στο σχέδιο πόλεως και να προχωρήσει έτσι στην ανέγερση κατοικιών για τα μέλη του. Οι πρωτοβουλίες αυτές δεν ευοδώθηκαν λόγω των αμφισβητήσεων που αναφέρονταν είτε στην κυριότητα του οικοπέδου του είτε στη φύση του ως δασική έκταση.

Στις 11 Μαΐου 1974, ένα γειτονικό οικόπεδο, το οποίο ανήκει σε άλλον οικοδομικό συνεταιρισμό, εντάχθηκε στο σχέδιο πόλεως του κοινότητας Πικερμίου.

Με ένα προεδρικό διάταγμα της 21 Οκτωβρίου 1988, το επίδικο οικόπεδο χαρακτηρίστηκε ως «περιοχή αναψυχής και αθλητισμού». Στις 12 Δεκεμβρίου 1988, ο προσφεύγων συνεταιρισμός κατέθεσε μία αίτηση ακύρωσης του διατάγματος αυτού. Στις 20 Ιανουαρίου 1993, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση ως αβάσιμη (απόφαση αριθ. 88/1993).

Στη συνέχεια, μετά την πυρκαγιά που κατέστρεψε μία μεγάλη επιφάνεια του όρους Πεντέλη, το οικόπεδο κηρύχθηκε αναδασωτέο με την διοικητική απόφαση αριθ. 3002 της 21 Σεπτεμβρίου 1995 (δημοσιευθείσα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως αριθ. 749 της 2 Οκτωβρίου 1995). Η απόφαση αυτή δεν απετέλεσε φαίνεται το αντικείμενο αίτησης αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Στις 20 Μαρτίου 1998, ο προσφεύγων συνεταιρισμός ζήτησε από το Υπουργείο Περιβάλλοντος και Δημοσίων Έργων την ένταξη του οικοπέδου στο σχέδιο πόλεως της κοινότητας Πικερμίου. Στις 11 Μαΐου 1998, η πολεοδομική υπηρεσία του Υπουργείου απέρριψε την αίτηση αυτή.

Στις 24 Σεπτεμβρίου 1998, ο προσφεύγων συνεταιρισμός επανέλαβε την αίτησή του στο Υπουργείο Περιβάλλοντος και Δημοσίων Έργων. Η διοίκηση δεν έδωσε συνέχεια.

Στις 5 Ιανουαρίου 1999, ο προσφεύγων συνεταιρισμός κατέθεσε στο Συμβούλιο της Επικρατείας μία αίτηση ακύρωσης της σιωπηρής άρνησης της διοίκησης να εντάξει το οικόπεδό του στο σχέδιο πόλεως.

Στις 9 Ιανουαρίου 2002, το Συμβούλιο της Επικρατείας κήρυξε την αίτηση απαράδεκτη. Το ανώτατο δικαστήριο αναφέρθηκε ειδικότερα στο προεδρικό διάταγμα της 21 Οκτωβρίου 1988 που χαρακτήρισε το επίδικο οικόπεδο ως «περιοχή αναψυχής και αθλητισμού», καθώς και στη διοικητική απόφαση που ελήφθη μετά την πυρκαγιά του όρους Πεντέλη που διέταξε την αναδάσωση του οικοπέδου αυτού. Σημείωσε

ότι η διοίκηση δεν είχε καταρχήν υποχρέωση να εντάξει ένα οικόπεδο στο σχέδιο πόλεως, αλλά διέθετε την διακριτική ευχέρεια και ότι, σε κάθε περίπτωση, κάτω από τις συνθήκες αυτές, η ένταξη του επιδίκου οικοπέδου στο σχέδιο πόλεως αποκλειόταν εξαιτίας του χαρακτηρισμού του ως δασική έκταση. Προς τούτο, το Συμβούλιο της Επικρατείας αναφέρθηκε στην πάγια νομολογία του στις περιπτώσεις αυτές (ίδτε ειδικότερα την απόφαση αριθ. 3754/1981 πιο πάνω) (απόφαση αριθ. 31/2002). Η τελευταία αυτή απόφαση καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 19 Απριλίου 2002.

Στις 30 Απριλίου 2002, ο προσφεύγων συνεταιρισμός κοινοποίησε στο Δημόσιο μία επιστολή διαμαρτυρίας, καλώντας το είτε να εντάξει το οικόπεδο στο σχέδιο πόλεως είτε να το απαλλοτριώσει προκειμένου να αναδασωθεί έναντι μιας πλήρους αποζημιώσεως.

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο

Τα εφαρμοστέα άρθρα του Συντάγματος έχουν ως εξής:

Άρθρο 24 § 1

«Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους και δικαίωμα του καθενός. Για τη διαφύλαξή του το Κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα στο πλαίσιο της αρχής της αειφορίας.

Νόμος ορίζει τα σχετικά με την προστασία των δασών και των δασικών εκτάσεων. Η σύνταξη δασολογίου συνιστά υποχρέωση του Κράτους. Απαγορεύεται η μεταβολή του προορισμού των δασών και των δασικών εκτάσεων, εκτός αν προέχει για την Εθνική Οικονομία η αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση, που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον.»

Άρθρο 117 § 3

«Δημόσια ή ιδιωτικά δάση και δασικές εκτάσεις που καταστράφηκαν ή καταστρέφονται από πυρκαγιά ή που με άλλο τρόπο αποψιλώθηκαν ή αποψιλώνονται δεν αποβάλλουν για τον λόγο αυτό τον χαρακτήρα που είχαν πριν καταστραφούν, κηρύσσονται υποχρεωτικά αναδασωτές και αποκλείεται να διατεθούν για άλλο προορισμό.»

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, για τους σκοπούς του άρθρου 117 § 3 του Συντάγματος, του οποίου η άμεση εφαρμογή αναγνωρίζεται από την πάγια νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, η έννομη προστασία που απολαμβάνουν τα δάση εφαρμόζεται μονίμως, χωρίς κανένα χρονικό περιορισμό και ανεξάρτητα από οποιαδήποτε παράνομη καταστροφή ή αποψίλωση που μπορεί να επέλθει. Εξάλλου, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η απόφαση χαρακτηρισμού ενός οικοπέδου ως αναδασωτέας ζώνης και απαγόρευσης οποιασδήποτε χρήσης βλαπτικής για την αναδάσωση δεν εξαρτάται από την διακριτική ευχέρεια της διοίκησης, αλλά έχει αναγκαστικό χαρακτήρα. Η Κυβέρνηση επικαλείται ειδικότερα την απόφαση αριθ. 3754 του 1981 του Συμβουλίου της Επικρατείας και βεβαιώνει ότι, από την ημερομηνία αυτή, η νομολογία του ανωτάτου δικαστηρίου πάνω στα ζητήματα αυτά είναι πάγια.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενος το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, λαμβανόμενο τόσο μεμονωμένα όσο και σε συνδυασμό με το άρθρο 14 της Σύμβασης, ο προσφεύγων συνεταιρισμός παραπονείται για την παραβίαση του δικαιώματός του για σεβασμό της περιουσίας του.

2. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων συνεταιρισμός παραπονείται για την διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Παραπονείται εξάλλου, υπό το πρίσμα της ίδιας διάταξης σε συνδυασμό με το άρθρο 13 της Σύμβασης, ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας του στέρησε το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

1. Ο προσφεύγων συνεταιρισμός παραπονείται για την παραβίαση του δικαιώματός του για σεβασμό στην περιουσία του. Βεβαιώνει ότι η άρνηση της διοίκησης να επιτρέψει την κατασκευή ενός οικισμού πάνω στο επίδικο οικόπεδο στερεί τα μέλη του από την απόλαυση του δικαιώματος ιδιοκτησίας τους. Βεβαιώνει ότι υπήρξε διάκριση σε βάρος του, αφού ένα γειτονικό οικόπεδο, το οποίο ανήκε σε άλλον οικοδομικό συνεταιρισμό, έχει ενταχθεί στο σχέδιο ήδη από το 1974. Κατά την άποψή του, η διοίκηση όφειλε είτε να απαλλοτριώσει το οικόπεδο προκειμένου να το αναδασώσει έναντι αποζημιώσεως είτε να το ανταλλάξει με άλλο οικόπεδο εντεταγμένο στο σχέδιο πόλεως. Ο προσφεύγων συνεταιρισμός επικαλείται προς τούτο το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, λαμβανόμενο τόσο μεμονωμένα όσο και σε συνδυασμό με το άρθρο 14 της Σύμβασης.

Το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 ορίζει:

«Έκαστο φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας του. Κανείς δεν μπορεί να στερηθεί της ιδιοκτησίας του παρά μόνον για λόγους δημόσιας ωφέλειας και σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από τον νόμο και τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

Οι προηγούμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα των Κρατών να θεσπίζουν τους νόμους που κρίνουν απαραίτητους για να

ρυθμίσουν τη χρήση των αγαθών σύμφωνα με το γενικό συμφέρον και να εξασφαλίσουν την πληρωμή των φόρων ή άλλων συνεισφορών ή των προστίμων.»

Το άρθρο 14 της Σύμβασης έχει ως εξής:

«Η χρήση των αναγνωριζόμενων εν τη παρούση Συμβάσει δικαιωμάτων και ελευθεριών δέον να εξασφαλισθή ασχέτως διακρίσεως φύλου, φυλής, χρώματος, γλώσσης, θρησκείας, πολιτικών ή άλλων πεποιθήσεων, εθνικής ή κοινωνικής προελεύσεως, συμμετοχής εις εθνικήν μειονότητα, περιουσίας, γεννήσεως ή άλλης καταστάσεως.»

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι εκπρόθεσμο. Εκτιμά ότι, από το 1981, βάσει της νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας επί των θεμάτων αυτών, ήταν προφανές ότι το επίδικο οικόπεδο δεν θα εντασσόταν ποτέ στο σχέδιο πόλεως. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας αυτής, ο προσφεύγων συνεταιρισμός όφειλε να προσφύγει στο Δικαστήριο χωρίς καθυστέρηση. Εναλλακτικά, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων συνεταιρισμός όφειλε να καταθέσει την προσφυγή του μέσα σε έξι μήνες είτε από την δημοσίευση της απόφασης αριθ. 88/1993 του Συμβουλίου της Επικρατείας, απόφασης με την οποία το ανώτατο δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή του κατά του χαρακτηρισμού του επιδικού οικοπέδου ως «περιοχής αναψυχής και αθλητισμού», είτε από την δημοσίευση της διοικητικής απόφασης αριθ. 3002/1995 που κήρυξε το εν λόγω οικόπεδο αναδασωτέο. Κατά την γνώμη της Κυβέρνησης, ο προσφεύγων συνεταιρισμός όφειλε να γνωρίζει ότι η αίτηση ακύρωσης, την οποία κατέθεσε στο Συμβούλιο της Επικρατείας το 1999, ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία, αλλά την

κατέθεσε παρά ταύτα για να επανεισαγάγει την διαδικασία με την ελπίδα να παρακάμψει την προθεσμία των έξι μηνών.

Ο προσφεύγων συνεταιρισμός δεν απαντά σε αυτό.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης, δεν μπορεί να επιληφθεί παρά μόνον «μέσα σε μία προθεσμία έξι μηνών από την ημερομηνία της τελεσίδικης εθνικής απόφασης». Ο κανόνας αυτός συνιστά έναν παράγοντα νομικής ασφαλείας (βλέπε *De Wilde, Ooms et Versyp κατά Βελγίου*, απόφαση της 28 Μαΐου 1970, série A no. 12, σελ. 29-30, § 50) ενώ ανταποκρίνεται και στην ανάγκη να έχει ο ενδιαφερόμενος αρκετό διάστημα σκέψης προκειμένου να εκτιμήσει την δυνατότητα να καταθέσει προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου και να καθορίσει το περιεχόμενό της (*Iordache κατά Ρουμανίας* (déc.), no. 55092/00, 23 Μαρτίου 2004). Έτσι, ο κανόνας σημειώνει το χρονικό όριο του ελέγχου που ασκείται από το Δικαστήριο και σηματοδοτεί, τόσο για τους ιδιώτες όσο και για τις αρχές του Κράτους, την περίοδο πέραν της οποίας ο έλεγχος αυτός δεν είναι πλέον δυνατός (βλέπε *Walker κατά Ηνωμένου Βασιλείου* (déc.), no. 34979/97, CEDH 2000-I – *Kadikis κατά Λετονίας* (αρ. 2) (déc.), no. 62393/00, 25 Σεπτεμβρίου 2003).

Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο συντάσσεται με την Κυβέρνηση ότι ο προσφεύγων συνεταιρισμός όφειλε να προσφύγει ενώπιόν του το αργότερο μέσα σε μία προθεσμία έξι μηνών από την δημοσίευση της απόφασης αριθ. 3002/1995 με την οποία το επίδικο οικοπέδο κηρύχθηκε αναδασωτέο. Η απόφαση αυτή – κατά της οποίας ο προσφεύγων συνεταιρισμός δεν προσέφυγε απ'ό,τι φαίνεται -, σε συνδυασμό με την απόρριψη της αίτησης ακύρωσης του χαρακτηρισμού του επιδίκου οικοπέδου ως «χώρου αναψυχής και αθλητισμού» με την απόφαση αριθ. 88/1993 του Συμβουλίου της Επικρατείας, κατέστησε οριστική, στα μάτια του Δικαστηρίου, την θέση που το ελληνικό Δημόσιο θέλησε εν προκειμένω να υιοθετήσει.

Πράγματι, υπό το φως των πράξεων αυτών, ήταν σαφές ότι ο προσφεύγων συνεταιρισμός δεν μπορούσε πλέον να ελπίζει την ένταξη του οικοπέδου στο σχέδιο πόλεως από το 1995 το αργότερο. Τούτο επιβεβαιώθηκε εξάλλου από το γεγονός ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας κήρυξε την αίτηση ακύρωσής του που κατατέθηκε το 1999 απαράδεκτη για τον λόγο ότι η ένταξη του επιδικίου οικοπέδου στο σχέδιο πόλεως αποκλειόταν λόγω του χαρακτηρισμού του ως δασικής έκτασης.

Εξάλλου, ο προσφεύγων συνεταιρισμός δεν επικαλείται κανένα λόγο που να μπορεί να αιτιολογήσει το γεγονός ότι περίμενε μέχρι τις 11 Οκτωβρίου 2002 πριν να προσφύγει ενώπιον του Δικαστηρίου. Ειδικότερα, δεν επικαλείται καμία απόφαση εκδοθείσα από τα εθνικά δικαστήρια που θα μπορούσε να οδηγήσει το Δικαστήριο στην κρίση ότι είχε έστω και μία πιθανότητα να λάβει ικανοποίηση από την νέα διαδικασία που εισήγαγε το 1999.

Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι εκπρόθεσμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

2. Ο προσφεύγων συνεταιρισμός παραπονείται για την διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Παραπονείται επίσης διότι, κηρύσσοντας την αίτηση ακύρωσής του απαράδεκτη, ενώ η διοίκηση είχε προφανώς κάνει κατάχρηση της διακριτικής ευχέρειάς της πάνω στο ζήτημα αυτό, το Συμβούλιο της Επικρατείας του στέρησε το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο. Επικαλείται ως προς αυτό τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Σύμβασης.

Τα εφαρμοστέα αποσπάσματα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικάως (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου (...) το οποίο θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

Το άρθρο 13 έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερία παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι η διαδικασία που ακολουθήθηκε από τον προσφεύγοντα συνεταιρισμό ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν αναφερόταν στα «δικαιώματα και υποχρεώσεις αστικής φύσεως» με την έννοια του άρθρου 6 § 1. Πράγματι, η αίτηση ακύρωσης που κατατέθηκε από τον προσφεύγοντα συνεταιρισμό είχε ως αντικείμενο την αμφισβήτηση της νομιμότητας μιας διοικητικής πράξης. Σε καμία στιγμή, το αντικείμενο της διαφοράς δεν αφορούσε την υπεράσπιση ιδιωτικών περιουσιακών δικαιωμάτων. Εξάλλου, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι, αφού η αίτηση ακύρωσης κηρύχθηκε απαράδεκτη, το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν εξέτασε επί της ουσίας την αίτηση του προσφεύγοντος συνεταιρισμού (*Berler κατά Γερμανίας*, no. 12624/97, απόφαση της Επιτροπής της 10 Ιουλίου 1989, *Décisions et rapports* (DR) 62, σελ. 207). Τέλος, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι, όπως εξέθεσε ήδη πιο πάνω, η αίτηση ακύρωσης που κατατέθηκε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας ήταν προδήλως καταδικασμένη σε αποτυχία και ότι, συνεπώς, η αμφισβήτηση δεν ήταν ούτε πραγματική ούτε σοβαρή.

Ο προσφεύγων συνεταιρισμός δεν απαντά σε αυτό.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, για να έχει εφαρμογή το άρθρο 6 § 1 στο αστικό μέρος του, θα πρέπει να υπάρχει μία «αμφισβήτηση» επί ενός «δικαιώματος» το οποίο να μπορεί να υποστηριχθεί, τουλάχιστον με βάσιμες πιθανότητες, ότι είναι αναγνωρισμένο από το εθνικό δίκαιο. Πρέπει να πρόκειται για μία «αμφισβήτηση» πραγματική και σοβαρή. Μπορεί να αφορά τόσο την ίδια την ύπαρξη ενός δικαιώματος όσο και την έκτασή του και τους τρόπους άσκησής του. Η έκβαση της διαδικασίας πρέπει να είναι άμεσα καθοριστική για το εν λόγω δικαίωμα, αφού το άρθρο 6 § 1 δεν αρκείται, για να έχει εφαρμογή, σε μία σχέση ή σε μακρινές επιπτώσεις (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Masson et Van Zon κατά Ολλανδίας*, απόφαση της 28 Σεπτεμβρίου 1995, série A no. 327, σελ. 17, § 44).

Εν προκειμένω, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η αίτηση ακύρωσης που κατατέθηκε από τον προσφεύγοντα συνεταιρισμό το 1999, η οποία άλλωστε κηρύχθηκε απαράδεκτη από το Συμβούλιο της Επικρατείας, δεν στηριζόταν σε κανένα δικαίωμα που ο προσφεύγων συνεταιρισμός θα μπορούσε να υποστηρίξει, τουλάχιστον βάσιμα, ότι του αναγνωρίζεται από το εθνικό δίκαιο. Εξάλλου, από όλα τα στοιχεία που προσκομίστηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, προκύπτει ότι η διαδικασία που ανοίχθηκε το 1999 δεν είχε καμία πιθανότητα να ανατρέψει την επίδικη κατάσταση για την οποία παραπονείται ο προσφεύγων συνεταιρισμός, αφού η κατάσταση αυτή είχε παγιωθεί το αργότερο από το 1995, με τον χαρακτηρισμό του οικοπέδου του ως δασικής έκτασης.

Το Δικαστήριο εκτιμά κατά συνέπεια ότι η εγερθείσα από τον προσφεύγοντα συνεταιρισμό «αμφισβήτηση» ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν ήταν ούτε «πραγματική» ούτε «σοβαρή», κατά τρόπο ώστε το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης δεν έχει εφαρμογή.

Εξάλλου, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 13 απαιτεί ένα εθνικό ένδικο μέσο για τις αιτιάσεις που μπορούμε να κρίνουμε «υποστηρίξιμες» σύμφωνα με την Σύμβαση (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Powell et Rayner κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση της 21 Φεβρουαρίου 1990, série A no. 172, σελ. 14, § 31 – *Keleş κατά Τουρκίας* (déc.), no. 36682/97, 29 Ιανουαρίου 2002). Εν προκειμένω, το Δικαστήριο μόλις διαπίστωσε ότι οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος συνεταιρισμού που έλκονται από το άρθρο 6 § 1 είναι ασύμβατοι *ratione materiae* (καθ'ύλην) με τις διατάξεις της Σύμβασης. Η αιτίασή του στη βάση του άρθρου 13 πρέπει επομένως να απορριφθεί επίσης.

Κατά συνέπεια, συντρέχει λόγος να γίνει δεκτή η ένσταση που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση και να απορριφθεί αυτό το τμήμα της προσφυγής κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 21 Φεβρουαρίου 2005

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος